

Δεν κάνει ούτε για ζήτω

✖ Στις πρώτες βουλευτικές εκλογές (στην εποχή του Όθωνα) τα κόμματα μάζευαν άνδρες, που θα φώναζαν «ζήτω» (μπούγιο – κλάκα – αβάντα) επί πληρωμή, όταν έβλεπαν να περνάει ο αρχηγός του κόμματος ή όταν αυτός και οι βουλευτές του έβγαζαν λόγους.

Αυτούς τούς...μισθοφόρους, για να διαπιστώσουν ότι έχουν γερή και δυνατή φωνή, τούς μάζευαν σε μια μάντρα (κοντά στη σημερινή πλατεία Ρηγίλλης) και τους έβαζαν να φωνάζουν «ζήτω» και «μπράβο». Αν η φωνή τους ήταν δυνατή, τούς έδιναν μια δραχμή την ημέρα, αν όχι, τούς έδιωχναν. Δεν έκαναν δηλαδή ούτε για...ζήτω!

Η φράση έγινε περισσότερο γνωστή, όταν την είπε η αδελφή του Χαρίλαου Τρικούπη για τον πολιτικό αντίπαλο τού αδελφού της, τον Θεόδωρο Δεληγιάννη. Λέγεται, λοιπόν, πως η Σοφία Τρικούπη είπε: «Ο κύριος Δεληγιάννης δεν κάμνει ούτε να κραυγάζει -ζήτω- διά τόν αδελφόν μου».

Και για το ιστορικό του πράγματος, προσθέτουμε την απάντηση του Θεόδωρου Δεληγιάννη, όταν το έμαθε: «Συμφωνώ απολύτως προς την ερίτιμον. Λευκοί πολιτικοί, οίος, εγώ, δεν είναι οι κατάλληλοι όχι να ζητωκραυγάζουν, αλλ' ούτε να έχωσιν οιανδήποτε επαφήν με πολιτευόμενον, ηνιοχούμενον υπό υστερικής γεροντοκόρης».